

Sy-li spěwał,
Pilně džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosć ma;
Boh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njobjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Boh poda,
Wokřew će.

Sserbske njedźelske čopjeno.

Budyšin

29. novembra 1925

Bautzen

Čisłčej a nakład Čsmolerjez knižicizšcežernje a knižarnje sap. družšt. i wobm. ruł. w Budyšinje.
Wuhadźa lóždu šobotu a plačzi bértlejnje 78 šlotych pienještom.

1. njedžela adventa.

Rom. 13, 11—14.

Dokelž wěmy tón čaž, hwy. Pawoł křesćanam w Romje piše. Wěmy my, w takim čažu stejimy, šhto chze naš čaž nam prajicž? Jako Boh Abrahamej hyna flubi a na hwědnj pokasuj rjekny: Tak tež budže twoje hynjo, — bē wulki a žohnowany čaž. To bē spocžatk wuwołneho luda, kotrnyž pod Božim wožebitym wodženjom stejese. David a profetojo, wšitke wěščjenja a psalmy hū wot tam wuhadźake. Jako pak bē tutón čaž dopjelny a s pupka kražna rōža, i korjenja mōžny šhtom wurošće, bē hišće wjetši čaž. To flowo scžini hō čželo, a i nim pšhindže džěčaze prawo a wobnowjenje semje. Mōžne hibanje jedny lud po druhim sapšchimny; jich pšhibohojō hō šhubichu kaž nōžny scžin, hdnž flōncžlo šhadža; tōn Knjes je Boh, tōn Knjes je Boh, wjekele wyskachu; wopažani i wěrnosću a woblecženi i kabatom prawdosće čžakachu na poğlednje šjewjenje teho wulkeho Boha a na kwaž i njebeškim nawoženjom.

Na Jerusaleme je Ješuž něhdy plakał, dokelž hwoj čaž njeje pōsnało. Ach, so njetrjebał nam runy porok čžinicž! Pōsnažemy nētcžišchi čaž! Wōn je šbōžny čaž, pšchetož šbože je nam pšchihadžalo, wōn je hwyatny čaž, pšchetož my mamy w hwtěle křodžicž.

1. W takim čažu hmy žiwi? W šrudnym, tak i jeneje štrony křischimy. Pokasuja naž na čžžototu w hospodarskim nastupanju, na njetrjebnosće we wšchědnym wobendženju, na to, so štržba 14. psalma hišće džěhja pōtne pladž. Křmaju, tucž prawje? Druha šak mēnia: we wulotnym

čžaku hmy žiwi! Pšcheto wjažny mozom pšchirodnj čžlowjek wuğlědžuje a do hwojeje flūžby štaja; šdžekanosć we wšchitkich woršchtach hō pšcheto bōle pšchisporja; najwšchelaforiške šabawjenja hō pšcheto bohacžišho pōšćicžuja; mēštna šwježenja hū šwjetšcha pšchepjelnjene. Njeje temu tak? Šhto mēni Pawoł wo hwojim čažu? Wōn je nusu a čžžkōtnj žiwjenja na hwojim čžele našhonił, je škajenje, kotrež je hrěch na hwtěže nacžinił, derje šnał, a tola njeje šadwēlował, wōn hō pak tež njeje šaklepēcž dał pšches to, šhtož mohł tutōn hwt jemu pōšćicžicž; to wšchitko je wōn ša škłodu džeržal, šo hō Křhřtuža dobnł. A dokelž je teho dobnł, je jemu jeho čaž šbōžny čaž. Šboža žaneho njeje, křiba pšches Šbōžnika. To je naše šbože, šo hmemny wušnacž: Ja wěry, šo Ješuž Křhřtuž mje šhubjeneho a šatamaneho čžlowjeka je wumohł, warbował a dobnł wot wšchitkich hrěchow, wot hmyercže a wot čžertowškeje možny. Ša hrěchi, kotrež mje pšchēd Bohom wobškoržuja, mōžu w Ješuža wodacže došćacž, rjećasny hrěcha, kotrež mje šputaneho džeržachu, mōžu pšches Ješuža rostohncž; hmyercž je hwoje žahadłō šhubika, štyšne šdychowanje: ja hubjennj čžlowjek, šhtō chze mje wumōž i čžela hmyercže? je hō pšchewobrocžilo do dobnycžerškeho wyskajanja: Křhřtuž je moje žiwjenje, a wumrjećže je moje dobnycže; čžert, pod kotrehož šmježštwo bēh hō šamowōlnje pōdał a kotrnyž je mje husto došć špytował, čžwilował a šawjedł, je nētko hūdžennj, jeho mōž je šlemjena. Šaj, to je moje šbože, šo je Ješuž mōj Knjes a ja hmy jeho, wōn mōj kral a ja jeho flūžobnik, šo hmy w jeho kraleštwje pod nim žiwy we wēčžnej prawdosći, njeminošći a šbōžnosći. Nētko na šemi kucžika njeje, hōžēž njemohł bjes šarosće hndlicž, žaneje drohi, po kotrež nje-

moht i wjekełosczu czaħnyc, žaneje žalošće abo štyśnošće, kotruž njemoht dale bóle pschewinyc psches teho žameho, kiž je naž lubował.

A dženſa ſo nam i nowa předuje, ſo je tuto ſbože tež nam pschikhadžało. S Božeje wutrobny, hdyž jako wěczne potajnstwo wotpoczowašche, se scžena wěščzenja, w kotrynž ſwój pschikhad pschpowjedawšche, je do ſwěta jaſtupiło tehdy, jako ſo Jeſuſ w Betlehemje narodži, žyły židowſki kraj wobthodži, ewangelion předomawšche a wschellu thoroſc a ſkaboſc w ludu hoješche a ſo ſkóncžnje na ſchizju ſa hnadny ſtoł wuſtaji. Tuto ſbože ma nětko ſwoje woſebite ſwjedženje: advent a hody, cžichi pjatk a jutry, kotrež kaž jažne ſwězy do cžemnoſcže ſwěta ſwěcža a wěrjaže duſche i radoſcžu napjelnja. Haj, naſche ſbože tu je, my ſmy nětk Bože džeczi. A tola, ſjewiło ſo hiſčje njeje, ſchto, budžemy. My pač wěmy, ſo ſo junu ſjewi. Smy drje ſbóžni, ale w nadžiji, tuž cžakamy na to ſe ſcžerpliwoſcžu. Hdyž pač Khrjſtuſ, naſche žiwjenje, ſo ſjewi, budžemy tež my i nim ſjewieni w kraſnoſcži. Tehdy budže naſch ert poħny ſmjecža a naſch jaſny poħny ſhwalenja.

2. Hdyž pač wěmy, ſo je tutón cžaſ ſbóžny cžaſ, tež ſrosemimny, ſo ma tež bycz ſwjatny cžaſ, dofelž mamny nětko w ſwětle thodžic. Stawajmy ſe ſpanja; wotpołożmy ſkutki cžemnoſcže; woblecžmy ſo brónje ſwětki; thodžmy pózcžiwje jako wodnjo; woblecžmy ſo Anjeſa Jeſom Khrjſta, — kaſki to ryny móžnych napominanjow! Schtóž ſpi, ničžo wo tym nje wě, ſchtož ſo wołoko njeho ſtanje; hač hwyšdy nad nim ſo ſwěcža abo hrožaže mróčjele na njeby ſteja, hač je paduch do doma ſalěſt abo třecha ſo pali, na to njeſpomina. Tak je tež i tym, kiž w duchownym ſpanju leži. Podarmo Bože ſłowo jeho napomina a wottraſcha, podarmo naſhonjenje wuczi: prawdoſc powyſchi lud, ale hrěch je ludži ſtaženje; jeho wutroba je do ſawjednych byczow ſwěta podata a jej ſo džije, wo cžeczi a nahladnoſcži, ſbožu a wužiwaniu. Hdyž njewěrjažny ſwět taſle ſpi a drěma, je to wobžarowacz; ale komuž je ſlónzo Jeſuſ Khrjſtuſ ſthadžało, ſchtož je w pruhach tuteho ſwětki poſnał, ſo ničžo ſemſke jemu woprawdžite ſbože a wěczny mēr pschinjeſc njemóže, temu dnrbi njemóžne bycz, dale we ſpanju ležo woſtač. Tón pač tež njecha ničžo wjažny cžinicz mēcz ſe ſkutkami cžemnoſcže. To ſu hroſne ſkutki, kotrež Pawoł tu mjenuje: wobžranſtvo, wopikſtvo, njepózcžiwosć, ſwarjenje, ſawiſc. Njenamaka ſo wot teho ničžo mjes nami? Tuž wotpołożče ſkutki cžemnoſcže! To pač tač lóħto njeńdže. Spytowanje i ſtarym hrěcham cži pschezo ſažo pschindže. Tehodla wojuj i brónjemi ſwětki. Pawoł w 6. ſtawje liſta na Efeſiſkich cži wubjerne brónje porucža: wopaħaj ſwoje ledžby i wěnoſcžu, woblecž ſo kaħat prawdoſcže, wobuj ſo ſchłornje, ſo by hotowy był na ewangelion mēra, ſapſchimi ſchit wěry, ſahaħnyc wschitke žehliwe ſchipy ſteho njepſchecžela, wſmi klobuť ſboža a mjecz ducha, kotryž je Bože ſłowo, tež modl ſo ſtajnje i Bohu. Tak ſo cži pschezo lēpje radži, niž jenož ſkutkow cžemnoſcže ſo ſminyc, ale tež pózcžiwje thodžic a ſa ſwjecženjom honicz. Twoje žyłe žiwjenje a ſadžerjenje ſo pnychi i ſchecžanſkimi pocžinkami, runaſch ſo ſchto me, kotrehož plód je luboſc, wjekełosc, mēr, ſcžerpliwoſc, luboſc, dobrocžiwosć, wěra, cžichoſc, pózcžiwosć. S wotfel pač móž doſtanjemy, to wschitko dokonječ? Woblecžče ſo Anjeſa Jeſom Khrjſta! To je ſo wschaf hižo ſtało. Pschetož kaž wjele na Khrjſta ſchecženych je, cži ſu ſo Khrjſta woblekli. To bē naſch přeni advent. Ale tón ma ſo wospjeto- wacz. Khrjſtuſ ma w naž bycz doſtač. Wón ma w naž ži-

wy bycz a my w nim, ſo budžemy tež pschekraħneni do ſna- mjenja jeho kraħnoſcže po ſwojim ſnutſtownym cžłowjeťu.

Tak chžemy i wjekelej throbloſcžu nowe žyrkwine lēto naſtupic a thodžic jako wodnjo. Schto nam pschinjeſe, nje wěmy; to pač wěmy: tym kiž Boha lubuja, wschitke wězy i lēpchemu ſluža. S kóžnym lētom krocžel bliže pschindžemy po- ſlednemu ſjewjenju Anjeſownym we wulkej mozy a kraħnoſcži. Cžim njeħanibicžiſcho wuħmewoſy wuſtupuja: ſe ſlubom Anjeſoweho pschichoda ničžo njeje, wschitko woſtanje, kaž je było wot ſpocžatka ſtworjenja, abo ſkóncžny pschewrót ſo ſtanje, tola niž psches Boži ſkutk, ale psches mozy ſtwórby, cžim nutriſcha budž naſcha próſtwa: pschindž bórny, Anježe Jeſu! Potom je ſo wschitka nóz minyła, potom ſwěcži nam wěczny džē. Ħamjeñ. Vic. M.

Na 1. njedželu adventa.

Scž. Sana 15, 1—16:

Nowe žyrkwine lēto woła naž i nowemu ſtowaſchenju i naſchim Anjeſom a Sbóžniom.

Plóħ: Ħa njewopuſchcžu Boha xc.

Advent je naſtał i nowa; i nam Jeſuſ bliži ſo. Nēt jeho plóħ naž woła do lēta noweho; ſo i nami ſtowaſchicž chže Sbóžnik Jeſuſ miły, kaž winowy pienť živy, naž i plódom napjelnicz.

Bjes pienťa njeſamóža ſo žiwicz hałuſy; džēl dóſtanje ſo ſboža nam, hdyž i nim žiwí ſmy; Ħam Jeſuſ poſſicža i nim ſtawam ſjednocženym a i njeho poħyljenym plód nowy žiwjenja.

Schtóž we nim njewoſtanje, precž budže cžiknjeny; wschaf plóda njedóſtanje, ſchtož bēſche njeħwěry, a ſucha hałuſa džē we móħnju ſo ſniczi, hdyž duſchi plódney ſkiczi džēl Sbóžnik žiwjenja.

Kač pschindže i ſjednocženju tu i pienťom hałuſa? Kač duſcha i ſtowaſchenju nēt i Anjeſom žiwjenja? — To luboſcž dołonja, kiž i nim ju ſjednocžuje, ſo ſbóžna wotpocžuje we Anjeſu ſbožowna.

Sej wutrobna je radoſcž joħ' kaſuje dopjelnječ; Ħam Jeſuſ jeina žadoſcž; i nim chže ſo woſchewječ. Sdyž hroſy njeroda, ſo kručže džerži jeho móž dóſtawajo i njeho, kaž plódna hałuſa.

Duch džēcžatſtwa je daty wschēm jeho pschecželam, tón ſawdawł jim je ſwjatny, ſo pschindu i njeħeſam do herbſtwa kraħneho, hdyž ſbóžnje wumóženi a i Anjeſom ſtowaſcheni tam woſchewjeju ſo.

Anjeſ wuſwolil jich ſebi je i wěcznej luboſcžu a lubych jemu debi tam Ħwěry i kraħnoſcžu. Tuž plódy pschinjeſu tu plódy i cžeczi jeho ſo poħylnjejo i njeho, bójž kraħnoſcž doſtanu. M. U.

Ħbenzer:

Kermuſchne dopomnječe na naſtačje Maleſchjanſteje žyrkwje.

(Swobraſom.) Žyrkej do lēta 1913.

„Wulke njeſbože je wjeħ Maleſchžy potrzebilo“ — tač Ħwēł ſtarosaħžennyħ dnjom powjeda — „12. Ħaprleje 1715 — pjatk pschēd njedželu Palmarum. Ħako bēſche wjecžor 9

hodžin ko minylo, w tak mjenowanej starej forczmi njenadzi-
zy woheń wudnyri. Tón kamn tak móžnje wołoko hebie hraba-
sche, so w mało hodžinach wulki džel wšy w popjeli ležesche,
pšchedewšchem dom (hród) knjesa i Mostitz. Zny dwór se
wšchem žitom a skotom ko spali. Tak ko tež zyrkej saniczi.
Kjane swony ko rojeschtrěchu. Hacz běsche tež njesbože tajke
wulke, je wšchaf hnady bohaty Bóh dobroczelow sbudził, a tak
ko twar w Božim mjenje sapocza a ko tež kula 11. novembra
1716 na zyrkwinu wěžu staji.“ To bu tak rjez kermušny t. r.
wopomnjeński džej sa i nowanatwarjenje Malešchczanskeho
Božeho doma.

Ebenezer (t. r. kamjeń — wopomnjeński) pomoz.

Hacz dotal je naš Bóh nam hwoju pomoz wopokasať,
wón budź tež w Jesukowym mjenje kóždy czaš wot naš khwa-
lenn.

1. Sam. 7, 12.

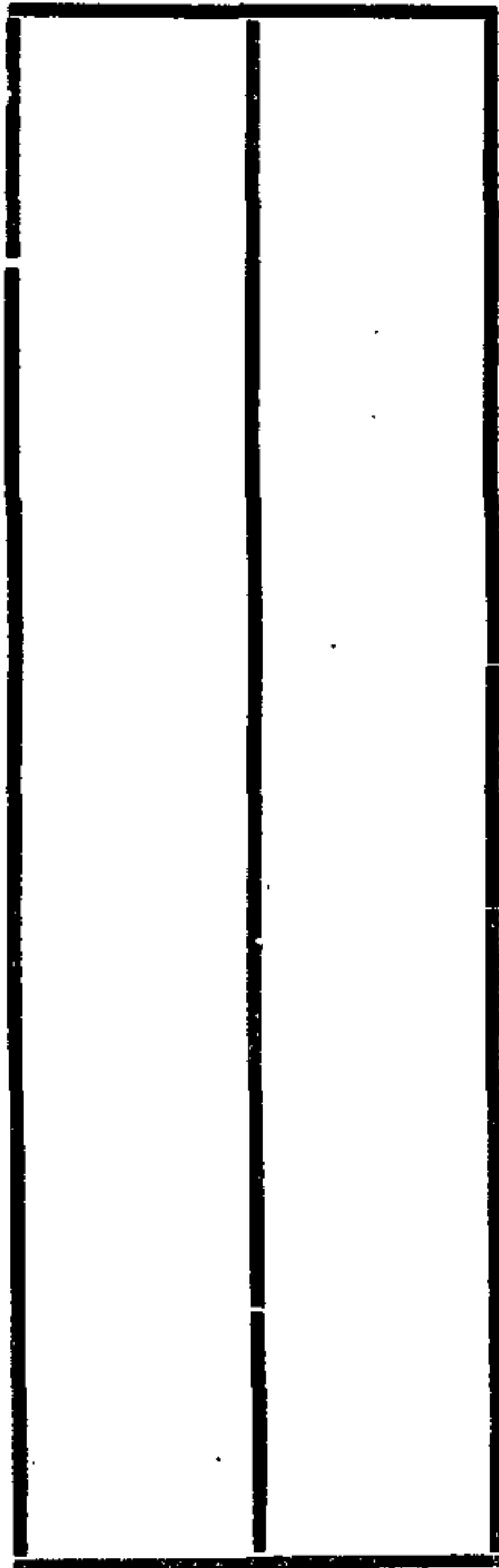
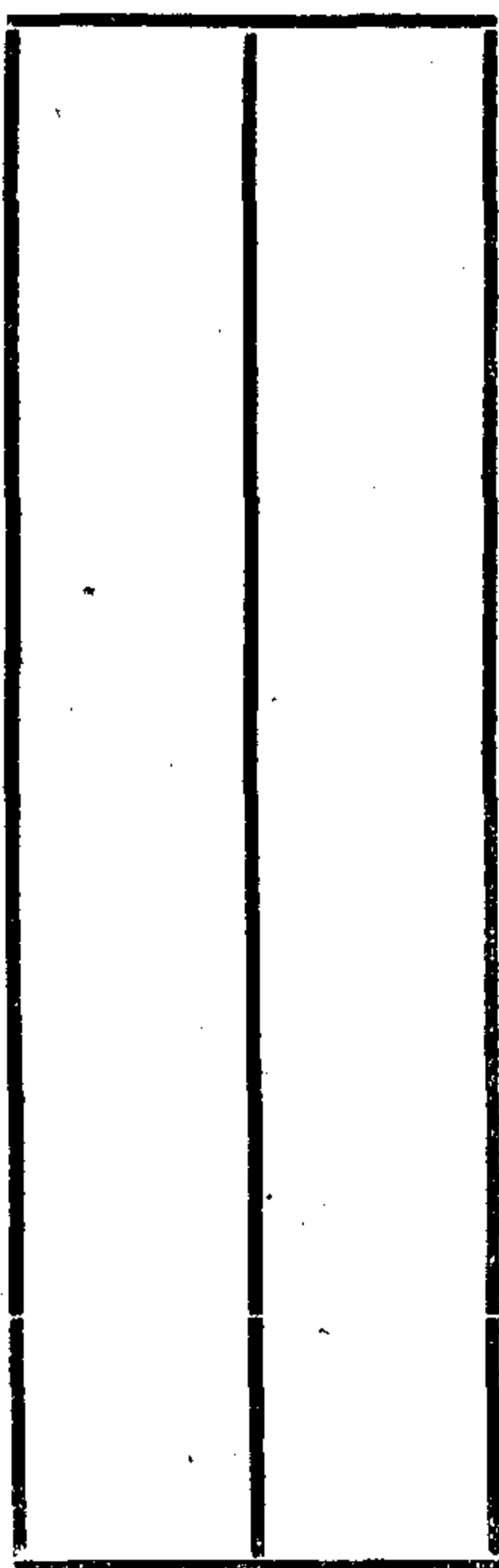
Renov.: (wobnowjenn) 1787, 1868, 1905.

Tašliczka i tymle napišmom nad wołtarjom pod kłětku
po pobožnym wašchnju wótzow wo pšcheměnjach hwědczi,

W pomneczu wožadnych hišcže natwarjenje mašiv-
neje wěže 1913 leži, kaž ból dla wotewšacza rjannych 1913
i dobom kupjennych 3 swonow jako wójnske rubjeństwo 1917.
Boži dom w seleninie pšchi Sprewji se hwojej wěžu wustupo-
wazy a se hwojimi 1921 sašo i dobrowólnych darow swjetšcha
kupjennymi rjannymi swonami je hwědk wjele woporow minje-
nych czašow a předať Knjesoweje pomoz, pšches 200 lět. We
wójnje 12. novembra 1916 ko jeho 200lětne wobštacze hwoja-
tocžnje woběndže.

1819 ko pšhipokasanje Delneje Hórki, kiž běsche po mjenje
něhdy i zyrkwi hwoj. Miklawšcha w Budyšchinje kłušchala, do-
konja. Sa to ko Čelchow, kiž běsche ko hwoj czaš do Male-
šchez džeržaf, wufarowa. Napokledť — 1889 — ko Khwaczizy,
Jeschizy, Mała Dubrawka a Kšchiboborschcz, tehdy něhdže se
350 dušchemi, wufarowachu a i nowej wožadze w Khwacziz-
ach sjednocžichu. Tak jažny rumny Boži dom i něhdže 650
městami hišcže 5 wšy i něhdže 1500 ewangelskimi dušchemi
sjenocza.

Mjena duchownych hu wot lěta 1600 napižane. Přeni

Malešchanška zyrkej do lěta 1913.

kaž je czaš, žadašche a potrebnosć wožadny hobo pšchinješe.
1787 ko kaž stare pišmo naspomni „pšchi hynym pšchisporje-
nju shromadžišny a dofelž přecžne khodny hišcže wšcheroke
došč woštachu, žonjaze kawk pšchisporichu, wot byrglow hacž
i wołtarjej ko wšcho wucžisći, wobarbi, město dupoweho jan-
džela se schflu ko dupa (blidko) postaji.

1868 pod fararjom Trautmannom, kiž zyrkej došojnosći
kšchescžijanšeho templa niz wjazny pšchiměrjenn twar mjenuje,
ko sa pšchikrncze zyrkwje město dotalnych schindželow zhyhe-
wšachu, zyrkwina hłubja a wječh ko wudospolni, kamjeńtne
podkóžba ko položichu, khapalnja (draštkomora) ko wot po-
nozn i połnju pšchepołoži, pšchitwar pod wěžu ko natwari atd.

Se semje horje stupaza mokrota je ko pšchezo sašo jako
twarjenju schkódna a došojnemu napohladej pšchecziwo wopo-
kašowala. Tuž ko 1905 zyrkwi sašo snowa snutskach nowy na-
pohlad poda. Snutskowne scžěny ko delkach i asphaltowa-
njom wužuschichu, zyrkej ko wumolowa a dospolnje wobnowi,
tak so napohlad došta, kaž ko tehdy pišasche, jako jena tny
najrjeńschich zyrkwjow na kraju.

tšjo běchu Praetorius, Fabrizius, Martini. Pošledni we
pomneczu najštaršich wožadnych hišcže žiwi hu wot lěta
1842—51 Nächst, na to hacž 1874 Trautmann. Wusběhnyč
je, so hu nimo najpošleńšeho, wot 1904 w sašojnstwoje ste-
jazejo fararja M. B. Mikele, tež hišcže niz jenož druhi wot
kónza, farar we wužlužbie (w Tšelanach) S. B. Handrik —
wot 1878 jow skutkowazy, ale tež tšeczi wot kónza far. na
wužlužbie (w Budyšchinku) Lic. th. E. D. Mrósať — wot
1874 w Malešchezach mjes tymi, kiž maju šbože a žohnowanje
tuteje wožadny wožebje na wutrobje. Wšcho do hromady je
20 mjenow jejných duchownych napižanných.

Mjena a wožoby ko pšcheměnjeja, tež zyrkej swonkow-
nje. Na to njed tež wobras i nižki, kiž ko 1916 wot pošled-
njeho fararja tu i dopomneczu na jejne 200lětne wobštacze
piža, potašuje. Njed pak pšchi dupje a wołtarju kaž i kłětki,
wuměšžny wudžělanej, trajaze šbože do wjele wutrobom wur-
dže. Lěto wot lěta njed ko sačjuwa a dopjelnja heško Bože-
ho doma w Malešchezach. Ebenezer „kamjeń pomoz“ t. r.
tón Knjes pomha. Kermušchu wot kermušche njed ko wob-

samtnjenje jubilejske knjižki we wopomnjeczu wobnowja: „Njeh bo lud, kiž je hebi tón Knjes wočoło Malešcžanstehe Božeho doma šromadžik, w nowej radošči nad nim a we lubošči jeneho k druhemu rozšli a w njej woštanje štajnje a pschezo.“

Lud, kiž kraj pyta.

Lud, kiž kraj pyta, njeje něšto wschědne. Je to šynt „Nestorianstehe zyrkwe“ se stareje Aghrišteje. Liczi jenož hišcže něhdže 50 000 dušchow. Druhe 50 000 ku Turkojo skónzowali, abo, šhtož Turkojo njeskónzowachu, je čžekajo kmjercz namačalo. Kač wbohušchzy woni, nimaja žaneje dominy! Džel s nich pschewywa w Tifližu, džel w Beirucze, džel w Franzowstej. Njemóžeja do swojeho kraja wróczo a pytaja měštacžko, na kotrymž bychu so něhdže na tutej semi šahndlicž mohli.

Wbohušchzy drje woni, dofelž dyrbyachu swoju domišnu a, šhtož jim lube, wopušcžicž, a tola bohaczi woni: swojich wótzow wěru wobthowachu a tuteje dla wopušcžichu to tamne wscho. Rěčža te hišcže nělajku syrišku rěčž, kotraž je podobna tej, kotraž so w čažu našeho šbóžnika w Palestinie rěčžesche a kotruž je tež Jesuž Ahrystuž kam rěčžal.

Saštupjerstwo tutnych Nestorianow w Schwizy jedna je wschelafimi wschynoscžemi a tež s amerikanštimi zyrkwemi, so bychu tutomu staremu kšescžijanskemu ludžikej pomhali, šako něhdže šndleschczo a domišnu namačacž.

Nestorianska zyrkej nasta w lěcže 431 se swadn, kotruž mějesche Nestorius, biskop w Konstantinoplu s druhimi biskopami, wožebje s biskopom Coelestinom w Romje a s biskopom Ayrillom w Aleksandriji. Nestorius bu tehdy šahudženy a šastorcženy a jeho pschewihowarjo pschescžehani, tak je to nětk tež se šyntkami teje zyrkwe, kotraž so tehdy jemu pschisamtny a so po nim mjenuje, wot tehdomnišheje kšescžijanskeje zyrkwe, w kotrejž tehdy hišcže romški biskop kam s knjesom njebe, wotšcžepi. Zeje hłowne kraje běchu Syriška a Persiska, dozpla kraje Mašeje Afije, s kotrychž so nětk šyntki dyrbjeli psched Turkami čžekacž.

Zyrkej a stat.

Njedawno tež my powěsč pschinježechmy, so je wschynoscž nacziš sa statny šchulski šakoń wróczo wšala. Po najnowšich wěstnych powjesčach njeje to tak. Tuž mamy dale na tutu wěž šedžbowacž, a šoždy na swojim měšcže so wo to štaracž, so by nam šakoń, kotrejž šchulu a wufublanje džeczi rjaduje, šwěsčik kšescžijanske wufublanje našich džeczi.

So štrach hrošy, so njejmějemy theologow abo duchownych došcž, pišachmy hižo hucžišcho; to je sa Němzow wulka nusa, sa Sserbow čžim wjetšha, dofelž my mašy ludžik, a dofelž hižo kmny wožrjedž tuteje nušy w Bruskej. So by so tuta nusa pschewinyšla, je šobu najwažnišchi nadawš wožadow a jich šastupjerštwow. Kač pomhacž, so pokasale wožadne šastupjerštwu sa Berlin-Wilmersdorf; so wobšamtnyše, stipendium abo pomozny pjenjes wustajicž a to dwójžy 600 hriwnow na lěto sa študowazeju bohokłowštwu, kotrajž s Berlin-Wilmersdorfa pokhadžataj. — To je wscheje šhwalby hódny pschiklad sa žyle džeko na tutym polu. A Sserbjo a šerbške wožady? A němško-šerbške niž mjenje!

Za wěrju wodawanje hrěchow.

W tym čažu, hdyž běšhe Dr. Luther jako hawšchynski mnich w Erfurtškim kłóštrje žimy, mějesche wón wjazhy krocž hodyny wulkeho a čžekžeho špytowanja. Šaj, ras šapadže wón do tak čžekžich myšlow, so so wón šchtyri dny dołho do swojeho mnišstweho pschewytku samtny a ani jěsč, ani picž nochžyšhe. Škónčnje durje jeho pschewytku s mozu wotewriču a hłowokšrudženeho s hudžbu šako k trochu wješelichim myšlam pschinježechu, kotrejž pak so bóršy šako do šrudoby pschewobrocžichu. Duž jedyn džel štarš kłóštrški bratr k njemu pschisłupi a wucžita jemu japošchotške wěruwusnacže. A pschi šlowach: „Za wěrju wodawanje hrěchow“, padže tak rjež šwětko s njebya do čžemneje dušhe Marczina Luthera. Wot tuteje hodyny běšhe wón mēr namačal, tola niž něhdže psches mylage doměrjenje na šamšnu šašlužbu, na tak mjenowane dobre škutki, ale psches wěru do Božeho hnadny. A tale wěra wosta to jasne šwětko, kotrejž jemu w jeho žylym žiwjenju šwěcžesche.

Wschelke s bliska a s daloka.

Saštup do noweho zyrkwineho lěta pomina naš, so poštaracž wo dobre protyki sa nowe lěto. Sa Sserba so to wěšo šerbške, a to kšescžijanska wottorhanška protyka a „Pschedženat“. Tuta je hižo hotowa a so pschedawa, ta tamna budže wtutnych dnjach tak daloko. Wobej štej s tutym našim Sserbam porucženej. „Pschedženat“ je wot k. profekora Otty Wicžasa-Stollbergšheho sa Sserbow rjenje šhotowany s nowymi nastawkami a wobrasami a dr. Wožebje budže so Budyšchinskka wožada wješelicž. Wo njej pschinježe „Pschedženat“ šti nastawki s rjannymi wobrasami wješki, Božeho domu, pomnikow a šararja Šchērachy, kotryž je tež w Rožacžizach a Malešchczach s šararjom byl. Tež na naše džeczi njeje Pschedženat šabyl; ma sa nje šobu wobraški, nastawki, šchucžki. Tuž, lubi Sserbjo, štari a młodži, škasajcže šebi hnydom k hodam a sa nowe lěto šerbške protyki.

S Hornjeho Wujesda. Wutoru tydjenja mējachmy tu w Božim domje wožebitu nutrnošcž; šlužesche nam tola šlowo a špěw a wobras. Bu nam pokasany film „Rěčžajezy“ („Sprechende Hände“). Buchmy dowjedženi do wustawa sa wuchoněmožlepnych w Nowej Wžy pola Potsdama a wohladachmy, šhto wšcho to kšescžijanska lubošcž k bližšchemu šamože, so by žiwjenje tny, šotšiz njemóžeja ani šlyšhecž, ani rěčžecž, ani widžecž, něšto we šebi měšo, šhtož je dobre a tola hišcže žiwjenja hódne čžini. Relko njewuprajomnje wulkeje próžy šluscha k tomu, nawucžicž tutnych wbohušchkow, s rukomaj rěčžecž a čžitacž a pižacž pižmo sa šlepnych a wukonjecž druge wěžy. Bychu tola hewak byli šaž morwi, njeby-li so kšescžijanskej lubošči poradžiko, jich tole nawucžicž. Kač čžescžowanja hódni so to tola čži šobucžlowjekojo, šotšiz so tuteje napinazeje próžy njeboja! — W pschewytkach šaspěwa nam našy „měšchany šhór“ wschelake rjane špěwy, mies tutymi tež šola. — Dopominamy so štajnje, tak šbožowni a žohnowani my tola kmny, pornjo tutym wbohušchkam a budžmy pschi wschěch čžezach tuteho čžaja džakowni sa to. — Potutnu šrijedu bu šuton film se škutkowanja kšescžijanskej lubošcže w Palowstej zyrkwi pokasany: —

Žistowanje.

W. we W. sa 2. adv. — W. w Su. sa 3. advent.

Samokłowy redaktor šarat Wergacž w Rožacžizach.